Ч. 72. Субота 3 (16 цьвітня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Російско-японьска війна.

За мало ще маємо даних, щоби як слід оцінити послідну подію під Порт Артуром, але вже й з тих вістий, які наспіли в першій хвили, видко ясно, що хоч би потонене панцерника „Петропавловска“ було дійстно лиш наслідком случайної катастрофи, то все-таки тота катастрофа стоїть в так тісній звязи з подіями і рухами военними, що єї не лиш можна, але й треба уважати за страшну поражку Росиї, котра певно не позістане без великого впливу не лиш на уми широких мас російскої суспільности, несьвідомих военного діла, але й на цілу армію росийску, о скілько се дійде до єї відомости.

В інтересі Японців лежить знищити росийску фльоту, щоби мати вільні рухи на мори. Адмірал Тоґо побачивши, що не може ані змусити росийску фльоту до битви на широкім мори, ані замкнути пристань в Порт Артурі, став ся непокоїти Порт Артур, щоби в той спосіб вічною обавою та непевностию ослабити залогу і остаточно спонукати фльоту до якоїсь акциї. Се єму й удало ся. Відколи віцеадмірал Макаров обняв був команду над фльотою, повіяло там иншим духом, бо Макаров і сам собі і своїм людям не давав спочинку. Японьскі кораблї що хвиля показували ся перед портом, а Макаров побоюючись, щоби єго Японцї не заскочили несподівано, не роздирав ся і не спав цілими ночами, лиш виїздив розвідувати, що де діє ся. Японцї побачивши при послідні атаку на Порт Артур, що росийска фльота важить ся випливати на широке море, хотіли очевидно єї вивабити і мабуть в тій цїли зібрали недалеко від Порт Артура аж 30 до 40 кораблїв. Макаров сподівав ся нападу Японцїв на самі сьвята і длятого через три дні не роздирав ся і спав дуже мало, а скоро появили ся японьскі кораблї, він зараз виплився з порту зі своєю ескадрою. Японцям лиш о то ходило, щоби росийска фльота виплила як найдальше на широке море. То стало ся дня 13 с. м. досьвіта, а кореспондент льондоньскої „Times,“ котрий на власнім корабли їздить в тих сторонах, так розповідає:

О годині пів до 5 рано побачив я японьску ескадру разом з найновійшими єї кораблями „Касуґа“ і „Нішін“, котрі перший раз явили ся на поли війни. Ескадра підпливала до Порту Артура і коли ми підплили близше, застали ми там вже 6 японьских кружляків, котрі над раном крили атак торпедовців на Порт-Артур. Японьскі кораблї „Нішін“ і „Касуґа“ підплили до порту на 6 миль і о 10 год. 20 мін. перед полуднем почали батериї з фортів стріляти неправильно. Фльота адмірала Тоґо три рази з надзвичайною скоростию об'їхала росийскі позициї, підчас коли Росияни стріляли зовсім без ніякого успіху. Адмірал Тоґо, котрому очевидно ходило лиш о демонстрацию а не о бомбардоване, відступив ся відтак на полудне, не маючи значних шкід і не зуживши муниції. Разом з торпедовцями мала японьска фльота 40 кораблїв.

На тім кінчить кореспондент а єго доповняє депеша адмірала Алексієва до царя, в котрій каже ся, що росийскі панцирники і кружляки під проводом Макарова пустили ся в погоню за частию японьскої фльоти, а коли число ворожих кораблїв зросло постепенно до 30, росийска ескадра завернула до порту.

З того виходить, що Японцям удало ся вивабити росийску фльоту на широке море. Що тут тепер діяло ся — о тім нема доси ніяких вістий ані з одної ані з другої сторони. З приватних вістий знає ся лиш то, що десь коло островів Міаутау мало прийти до морскої битви. О тій битві нема в росийских вістях ніякої звістки, що впрочім річ легко понятна; але здає ся, що японьска фльота гонила за росийскою ескадрою, бо командант порту, контрадмірал Ґріґоровіч, в своїх телеґрамах до царя доносить: „І. Панцирник „Петропавловск“ внаслідок вибуху підводної міни затонув, наша ескадра знаходить ся під Золотою горою (отже не в порті), японьска ескадра підпливає. — II. Адмірал Мака-

45)

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Я мав намір — оповідав дальше сер Еверард — убити єго в який небудь спосіб. До него належало вибирати собі род смерти. Я дігнав єго і ми їхали разом дальше. Не було би ніякої цїли повтаряти нашу розмову. Спершу брехав, як звичайно бреше ся в таких случаях. Колиж побачив, що я не дам ся одурити, став говорити остро і грубо. Сказав, що мою жінку продано менї, що она невинна жертва, що то менший злочин, коли она єго любить, аніж мала би удавати любов для мене; він буде єї любити до кінця житя і ніколи не виречe ся єї, а вкінци що було би найлїпше, колиб я подав сейчас о розвід. Він постановив собі твердо відбити єї у мене. На питане, чи хоче ще того самого вечера виїхати зі мною до Бельґії і завтра поєдинкувати ся в Блянкенберґе, відповів, що нї. Того ніколи не зробить. Можу єго лиш до суду запізвати, як схочу. Розвід то одинокий вихід з нашого положеня. Вкінци осьмілив ся говорити зі мною по давному, немов би наша приязнь не зазнала ніколи ніякого заколоту. „Гляди здорово на річи, Еверарде і будь розумний. Ми оба змарнували наше житє, але другі люди винні тому. Маємо лише один вихід“. — „Помиляєш ся — крикнув я — є ще один?“ І я вхопив єго за ковнїр і обернув в сїдлї. Відтак ми оба вхопили ся і почали бороти ся, але моя скаженість була більша як єго. Він був би згодив ся на умову і був би чув ся щасливим з моєю розведеною жінкою. Я бажав мести. — „Хочеш мене убити?“ — скрикнув, коли я ударив єго пітахетою по голові. — „Так, хочу“ — відповів я. Він ударив мене ручкою свого гарапа по лици, але я вхопив гарап і вирвав єму з рук. Тодї був він вже безборонний. Хитав ся блїдий як смерть в сїдлї і на єго лици появила ся тоненька струя крови. Був відданий менї на ласку і неласку. Аж тепер почув я, що у менї пробудив ся убийник. Ми вже не бороли ся з собою, не було вже житя за житє. Лише я чув жадобу убити єго! Я хотів єго крови. Другий раз ударив я єго з цілої сили по голові. Він упав з коня, котрий пігнав лїсом до Блекмарден. Я зліз, укляк коло твого вітця і поклав руку на груди; я ждав на щось, чого не надїяв ся почути — на якій признак житя. Але він був вже мертвий; той послїдний удар добив єго. Я затягнув єго до рова і поклав єго там в траві. Відтак сїв я на коня, перескочив рів і поїхав полями Бог знає куди. Менї видавало ся, немов би чорт гнав за мною. Так без цїли їздив я три або чотири години. Коли повернув до дому, почув я ще, як моя жінка обжалувала мене о убите єї любка, як она вже умираючи, ненавиділа мене. Така, Норберте, єсть істория мого злочину. Коли хочеш житя за житє, то потребуєш лиш донести до суду. Докази, які маєш, будуть достаточні, аби я мимо всего, що стало ся, був засуджений на кару смерти.

— Нї — відповів Норберт, помовчавши хвилю. — Я вас не обжалую. Перед пів роком та річ так мене діймала, що я був би важив ся на таке діло. Тодї був би я жертвував щастє мого житя, а може й щастє моєї суджениї, аби пімстити ся за смерть вітця. Але від того часу я змінив ся. І він грішив — єго вина принесла гіркі плоди. Буду єго все жалувати, буду все бридити ся і осуджувати злочин, що положив конець єго житю — але не буду добивати ся того, аби єго убийник заплатив за то житєм. Ви безпечні, сер Еверарде, перед дальшим переслїдуванєм з моєї сторони. Однако годилось би, аби ви зробили щось для дочки Варґаса, що від'їхала з зломаним серцем до Америки, не могучи очистити імени вітця від пятна злочину, якого він не допустив ся.

— Зроблю для неї всьо, що лиш в моїх силах — відповів спокійно сер Еверард.

— Будь здорова, Валлї — сказав Норберт і стиснув легко руку дївчини, котру колись так горячо любив. — Що небудь сталось би, на тебе я ніколи не забуду і остану на віки щирим приятелем.

XXI.

Лїсина неудача.

Лїся Гардман прийшла вскорі до пересьвідченя, що вступити на нову дорогу житя не так легко, як їй спершу видавало ся. Пе-

ров мабуть погиб. — III. Великий князь Кирил Володимирович уратований, есть лиш легко ранений (бюро Райтера доносить, що тяжко). — IV. Доношу Вашому Величеству найпокірнійше, що доси з панцирника „Петропавловск“ крім Вел. кн. Кирила вират овано 6 офіцирів, а то тяжко раненого капітана Яковлева, 2 поручників, 3 кадетів і 32 моряків. Всї они легко ранені; дальше видобуто тїла 4 офіцирів, 1 лїкаря і 12 моряків. Фльота япаньска щезла з овиду. Дальші вісти приш ле контрадмірал Ухтомский, що обняв провізорично команду над фльотою.

Важне тепер питане, від чиеї підводної і якої міни пішов „Петропавловск“ під воду. Коли приступ до порту замикає ся мінами, то робить ся звичайно так, що міни вибухають лиш тодї, коли на них наїде ворожий корабель. Вибух викликує чоловік укритий десь під землею на березї, котрий слїдить за рухом кораблїв крізь маленький отвір за помочию телескопу; він пускає ток електричний, котрий підпалює міну. Инші міни мусять бути назначені на водї, бо инакше кождому кораблеви, не лиш ворожому грозила би небезпечність. Ледви чи російский корабель затонув від власної міни, тим більше, що то був преці адміральский корабель, де осторожність мусїла бути ще тим більша, що на нїм був і великий князь. З другої же сторони можна припускати, що Японці як-раз могли завзяти ся на сей корабель, знаючи, що він адміральский.

Цїлу загадочність сеї страшної і сумної події вияснять аж точнїйші вісти з поля війни з обох сторін.

Новинки.

Львів дня 15-го цьвітня 1904.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір гр. Адама Голуховского, властителя дібр в Гусятинї, на маршалка а Каз. Ценьского посесора в Увислї, на заступника маршалка повітової ради в Гусятинї

— **Іменованя.** Дирекция почт іменувала почтмайстрами II кляси 2 степеня: Альф. Шілера в Мединичах, Алекс. Левицку в Липици дол., Брон. Копиткевича в Бобовій, Леон. Сївця в Білобожници, От. Бірнштайна в Мушинї і Каз. Славика в Чудци; — надала посади почтових експедиентів: Гавр. Хомин в Поронинї, Ал. Шибальскому в Славску, Едв. Микулиньскому в Княжім, Брон. Роґошевій в Гаях нижних, Ів. Дудї в Климківцї, Фр. Рахови в Сурохові, Ів. Флякевичеви в Вишневій коло Добчиць, Людв. Вевюрскій в Йодловнику, Стеф. Слюсарчуківній в Ославах білих, Йос. Заґурскому в Устю сільнім, Йос. Ридзаеви в Пархачи, Мар. Ґутковскій в Вибранівцї, Сев. Гостковскій в Підлїсках малих, Сол. Фрайденгальови в Копюхові, Кек. Чтернастековій в Фльоринцї, Фел. Томжиньскій в Юрівцях, Стан. Сикора в Дорогинї і Марії Федюковій в Бабинї над Лімницею.

— **Загальні збори** товариства польских дневникарів відбули ся сими днями. Предсїдателем товариства вибраний знов одноголосно радник Двора п. Адам Креховецкий, редактор Gazet-и Lwowsk-ої.

— **Пожар лїса.** Із Стрия доносять: В бережницкім лїсї, власности бар. Юл. Брунипкого, вибух сими днями пожар імовірно з причини неосторожности селянина, котрий пабирав дерево. Згоріло до 10 морґів молодого лїса.

— **Страшна пригода** лучила ся сими днями під містом Тампа в американьскій державі Фльорида. Кружок професорів місцевої семинариї духовної устроїв спільну прогульку по мори на меншім вітрильнім корабли. Нараз коли корабель був вже далеко від берега, повіяв сильний вітер і корабель перевернув ся. Всї участники прогульки погибли в филях моря.

— **Галицкі жиди в Кореї.** Одна з американьских ґазет пише, що в Кореї є дуже мало жидів, хотяй Корейцї з ненависти до християн симпатизують з жидами. Перед 12 роками жид з Галичини поселив ся коло Сеуля і удержував — як в Галичинї — коршму, а коли заробив трохи гроша, переніс ся до міста і спровадив з Галичини цїлу свою численну родину. Таким способом в Сеули утворила ся жидівска кольонїя, якій добре веде ся. В иньших містах Кореї також мешкають жиди і жиють в великій приязни з Корейцями.

— **Ориґінальне самоубийство.** Новойорский торговельник бавовни Жан Гайден втратив в короткім часї весь свій маєток і з розпуки відобрав собі житє. Він вийшов на XXI поверх одного з банкових будинків і звідтам через вікно скочив на улицю. Тїло самоубийника, падаючи з висоти 325 стіп. розторощило ся на каміннях до непізнаня.

— **З Краєвого Союза кредитового.** Дня 25 марта с. р. відбули ся в сали „Рускої Бесїди“ у Львові загальні збори „Краєвого Союза кредитового“ під проводом президента ради надзираючої п. Григория Кузьми, ц. к. радника висшого суду краєвого. По відчитаню протоколу з послїдних загальних зборів і по принятю его до відомости зборами, зложив іменем дирекциї звіт з діяльности за рік 1903 начальний директор др. Кость Левицкий, виказуючи корисний розвій стоваришеня у всїх напрямах. Дискусию, в котрій брали участь пп. др. Іван Куровець, Захар Скварко, Антін Пегребецкий, др. Стефан Федак, др. Теофіль Кормош і директор п. Кость Паньківский, закінчено ухваленем внесеня п. Николи Захарясевича, що поручає ся дирекциї, щоби дала почин до заснованя товариства емеритального для урядників товариств кредитових. Відтак проф. др. Ілия Кокорудз відчитав справозданє комісиї контрольної, почім збори одноголосно ухвалили дирекциї абсолюторию. Дальше ухвалили збори на внесенє ради надзираючої приділити з чистого зиску, в квотї 3.751 К 39 с.: на 5 прц. дивіденду 1.945 К 26 с., на фонд резервовий 376 К, на специяльну резерву 230 К 13 с., а на цїли добродійні 1.200 К, при чім розділ на цїли добродійні полишено радї надзираючій. Вкінци поновно вибрано пп. Григория Кузьму і Йосифа Гурика до ради надзираючої а пп. Ілию Кокорудза, радника Юлїяна Січиньского і Сидора Бриттана до комісиї контрольної.

— **З Ярослава** пишуть: Роботи коло докінченя будови бурси ім. сьв. Онуфрия в Ярославі вже розпочали ся минувшого тижня. Одна лише обставина пригноблюючо настроює цїлу комісию будівляну, що каса будови зовсїм вичерпана. Що гроша зібрало ся через зиму, завдяки жертволюбности нашої П. Т. Публики, то вийшло на приготовляючі роботи і материяли, а тепер ми найшли ся справдї в дуже скрутнім положеню, з огляду, що до викінченя будови потреба ще около 20.000 корон. Тому з великою несьмілостию стаємо знов перед нашою П. Т. Публикою і уклінно просимо, П. Т. Родимцї, не опускайте нас в тій критичній хвили, але як зволилисьте ласкаво допомочи поставити мури і дах, так і не відкажіть своєї ласкавої помочи до їх викінченя. — За комісию будівляну: *о. Кипріян Хотинецкий*, голова, *о. В. Лицнняк*, секретар, *О. Янів*, касиер.

— **Помер** в Турцї сими днями др. Антін Стасина, повітовий лїкар, на пятнистий тиф, якого набавив ся відвідуючи хорих.

— **Самоубийство двох сестер.** З Пресбурґа доносять: Велике враженє викликало тут самоубийство двох сестер Антонії Цельхової, жени одного фабричного урядника і Людвики Піль. Обі они скочили в глубоку пропасть, вкинувши там насамперед песика. Жалібний двявкіт бідного песика привів на місце людий, котрі найшли на днї пропасти обі самоубийниці. Антонія Цельхова була вже мертва, еї сестра жила ще і з еї уст дізнано ся о причинї самоубийства. Іменно була она заручена з одним урядником, котрий еї однако покинув. То так діймило дївчину, що постановила відобрати собі житє і з тим наміром звірила ся своїй старшій, замужній сестрі. Та знов не лише не старала ся відвести еї від того наміру, але противно — постановила разом з нею закінчити житє.

ред усїм, аби бути принятою до товариства доглядачок недужих, мусїла предложити сьвідоцтва моральности і спосібности, а заки їх одержала від панни Блек і доктора Джоба, минуло богато часу. Коли відтак віддала ті папери предсїдательцї товариства, мусїла насамперед вступити на пробний курс до шпиталю. Мусїла робити найнизші і найтяжші послуги, аби приспособити ся до властивої своєї задачі. Той шпитальний курс мав тревати чотири тижднї і в тім часї могла панна Гардман спати в домі при улици Мільтона.

Взяла ся щиро до роботи, але хоч як одушевляла ся своєю задачию, она показала ся о много тяжшою, як Лїся еї собі уявляла. Доси обертала ся она лиш в кружку знакомих і в тім своїм малім сьвітї була она предметом почести. Житє в замку мало попри всї приємности і свої прикрі сторони; але бідні люди в околици, котрим она спішила з помочию, почитали і цїнили прибрану дочку панни Блек, від котрої відбирали тілько добродійств.

Але як же инакше було в великім міскім шпитали, де нїхто еї не знав, нїхто нею не займав ся. Лїкарі все спішили ся, коли она мала до них яке дїло. Говорили коротко і поводили ся з нею мов з якою машиною. Відтак случаїв недуг було тілько і так ріжних, терпінє довкола неї таке страшенне, що она часто відчувала, як мало помочи або потїхи могла тим всїм людям уділити. Цїлком инша річ була, сидїти при постели умираючого селянина в тихій хатинї, чути як він говорить з надїєю о будучім житю, як доглядати великої салї, де мучені болем люди могли страшно клясти навіть і в годинї смерти і де всїлякі калїцтва разили очи. Лїся взяла ся впраедї горячо до роботи і постановила собі горячо витревати в праци, але приходили хвилї, в котрих тратила відвагу і тодї вертала з тяжким серцем на улицю Мільтона, де в своїй маленькій комнатцї, в котрій мешкала разом з Джессию, гірко плакала над своєю слабостию і неспосібностию

— Бою ся, що я не доросла до того — говорила часами до себе в хвилях знеохоченя. — Але мушу дальше держати ся. Коли би я вже тепер все покинула, то видавалась би сама перед собою трусливою.

Може була би лекше зносила труди того нового житя, коли би була могла позбути ся всїх споминів о минувшім житю. На нещастє та минувшість стояла їй все перед очима. Еї душа рвала ся до покиненого дому, як Ева могла бажати повороту до утраченого раю. Серед горячих, душних серпневих днїв, від моральної гнилї великого і людного фабричного міста несла ся Лїсина уява до холодних гаїв і мурави в Тенґлї, до милого товариства, до любови і лагідного прозоду своєї дорогої приятельки. А однако она не мала права жалувати ся, що той рай замкнений для неї; покинула его добровільно, не хотїла там вертати, коли тїтка Дора приїхала, аби еї забрати.

— Що я мала діяти? — питала часом сама себе. — Повертати значило виставити себе на підозрінє, що я лиш удавала. Мушу оправдати той крок, який я тодї зробила в огірченю — мушу тим лютим дївчатам показати, що можу жити самостійно. Я не могла уступити з огляду на власне достоїньство.

Еї власне достоїньство! Оно було еї ідолом, строгим, вимагаючим, котрому жертвували найсердечнїйші чувства, а котрий їй за те дуже мало давав. Коли місяць своїм сьвітлом окрашував трохи погану улицю Мільтона, сидїла Лїся до пізної години в ночи при своїм віконци і глядїла на небо та за хмарами бігла гадкою до Тенґлї і уявляла собі его вигляд під теперішну хвилю.

— Бою ся, що буду мусїла залишити мою роботу і знов утїкати — сказала раз до себе, коли почула, що здоровлє і сила з каждим днем убувають, що задача, яку она собі поставила, стає для неї чим раз тяжшою, та що душний воздух чим раз більше їй доскулює. — „Я умру, коли лишу ся в тім обридливім містї.“ Відтак уложила собі инший плян. Коли би показало ся, що она до того становиша цїлком не надає ся, хотїла дорогою оголошень в часописях старати ся о місце учительки сільскої. Там буде могла доглядати на свій спосіб недужих, там в чистім воздусї і спокійнім сільскім житю

— **Ц. к. краєва рада шкільна** затвердила вибір: Ів. Ковалевского і Андр. Барана на відпоручників повіт. ради до окружної ради шкільної в Рогатині; Тита Німчевского на відпоручника до окр. ради шк. в Снятині; Роб. Бавмана і дра Иос. Добровольского на відпоручника повітової ради до окр. ради шк. в Долині, а Меч. Корвіна і Стеф. Ціпсера в Добромили; іменувала в народних школах між иншими: Иос. Рижевского управителем 4-кл. шк в Золотім Потоці, а Юрия Шумского управителем 3-кл. шк. в Павлосеві; — управителями 2-кл. шкіл: Евг. Рутку в Козівці, Мих. Чубатого в Пониковици малій, Ант. Менкарского в Кульчичах; — учителями (-льками) 2-кл. шк.: Ольгу Колянковску в Угорці, Софію Любачевску в Сільци, Олену Гнатевичеву в Тудорковичах; — учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Мар. Танчуківну в Речичанах, Кат. Миськівну в Лісновичах, Зах. Станчака в Вороблику кор., Мар. Юнасівну в Тарнавці, Ант Мриголодовичівну в Ражнові, Евг. Тарнавску в Братковичах, Софію Смагу в Повітні, Фавст. Нарольского в Кавску, Ант. Насаля в Перлї, Ів. Рихлицкого в Грабівці і Фил. Явичківну в Літовисках; — перенесла: Адольфа Рафку з Сіправи до Буківска, Прокопа Романюка з Шутроминців до Рихвальда. Кр. рада шкільна признала громаді Залуже в яворівскім окрузї безпроцентову позичку 2.800 К на будову школи; — зорґанізувала: 4-кл. муж. школу в Бучачи і 1 кл. шк. в Гуті полянецкій в коросняньскім окрузї; — переміняла 2-кл. школу в Чижках коло Львова на 4-кл., а 1-кл. школу в Квашенині, добромильского округа, і в Турівці, скалатского округа на 2 клясові.

— **В справі звістного замаху на крилошанина о. Пакижа** пишуть львівскі часописи: Судове слідство в тій справі вже покінчено. Як звістно, слухач медицини Савин Сохоцкий, котрий часто відзідував о. Пакижа, мав напити ся води із склянки, в котрій був аршеник, але зажив скоро ратункових средств і нїчо єму не стало ся. Він оповів о тім о. Пакижови, зроблено донесене до прокураториї і по місті розійшли ся ріжні поголоски. Спершу ніхто не міг здогадати ся, яка мала би бути причина замаху. Остаточно звернено увагу на Сохоцкого, котрий мав за собою неспокійну минувшість, а навіть судові слїдства і арештовано єго, а позаяк дещо вказувало, що Сохоцкий есть може несповна розуму, віддано єго під лїкарский догляд. Лїкарі потвердили той здогад. Сохоцкий є дійстно недужий на умі і до дальших університетских наук неспосібний. Єго відставлять до заведеня для божевільних в Кульпаркові, а університетскі власти одержать урядове повідомлене о стані ума Сохоцкого.

Господарство, промисл і торговля

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** видано в I. кварталї с. р. 22.976 важних поліс на суму 25,631.560 кор. обезпеченої вартости з премією 226.458 кор. 26 сот; в I. кварталї 1903 р. було 19.122 важних поліс на суму 21.866.603 кор. обезпеченої вартости з премією 187.568 кор.; сего року більше о 3854 поліс і о 38.890 кор. премії.

Шкід було від 1 січня с. р. 216 случаїв, з котрих 210 вже виплачено, а виплату 6 відшкодовань на разї з причин правних вздержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить загально 114 357 кор. з того по потрученю части реасекурованої лишаєсь на власний рахунок 55.283 кор.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 15 цьвітня. Др. Кербер, мінїстер скарбу Бем-Баверк, спільний міністер скарбу Буріян і командант маринарки бар. Спавн зьїхали до Будапешту.

Петербург 15 цьвітня. Вел. кн. Володимир вислав свого ґенерального ад'юганта ґр. Ґрабе з лїкарем до раненого вел. кн. Кирила до Ляоян. Кажуть, що рана вел. князя вимагає, щоби він вернув до Росиї. Зачувати, що в катастрофі „Петропавловска“ погиб також маляр Василь Верещаґін.

Петербург 15 цьвітня. Телеґрама в. кн. Бориса до в. кн Володимира Александровича з Ляоян доносить під датою 14 с. м.: Вел. кн. Кирил розповідає, що в хвили вибуху упав на ліву сторону мосту і спустив ся на руках до води, де єго вхопив вир і втягнув глубоко під воду. Єму удало ся однакож по великім напруженю видобути ся знову верх води і він вхопив ся охоронної криші якогось малого парохода і так держав ся може з 10 мінут, аж єго забрав торпедовець „Безумний“. Ад'ютант князя, Цубе і слуга єго Рудеков погибли.

Петербург 15 цьвітня. Контрадмірал кн. Ухтомский прислав під датою 14 с. м. слїдуючу телеґраму до царя: I. Вчера о 10 год. перед полуднем, коли ескадра маневрувала на просторі перед Порт-Артуром в виду ворожої фльоти, що ставила ся рядом, панцирник „Петропавловск“, що вивісив був адміральску фляґу, затонув з причини вибуху міни. Адмірал Макаров і єго штаб погибли. Вирятували ся: В. кн. Кирил, командант „Петропавловска“ капітан Яковлев, 3 поручники, 2 кадети і 52 моряків. Знайдено тїло 1 капітана, 2 кадетів, 1 лїкаря і кількох моряків. — II. **Один з торпедовців „Безстрашний“, висланий вчерашної ночи для розвідуваня, з причини мраки відбив ся від ескадри; японьскі торпедовці окружили єго і знищили.** По катастрофі „Петропавловска“ я обняв провізорично команду над фльотою. Підчас коли ескадра маневрувала, поцілив торпедо панцирник „Побєду“ в середину; панцирник міг однакож без помочи вернути до пристанї. Нїхто не згинув анї не ранений.

Петербург 15 цьвітня. В соборній церкві відбуло ся вчера богослужене за упокій Макарова і офіцирів „Петропавловска“. На богослуженю явили ся цар Николай, цариця мати, наслїдник престола і перебуваючі в Петербурзї члени царскої родини. Цар висказав вдовици по Макарові свое щире сочувство.

Париж 15 цьвітня. „New York Herald“ в тутешнім виданю доносить з Інкав (Нючванґу), що вчера не приїхав поїзд зелїзницї з Порт Артура а то з причини знищеня якогось мосту.

Льондон 14 цьвітня. „Daily Chronicle“ доносить з Токіо: Віцеґраф Аокі вибирає ся в спеціяльній місиї до Нїмеччини.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

прибуде їй знов здоровлє і сила, як і спосібність до праці. Але поки що рук не опускала; доки була надія на успіх, борола ся.

— Аж коли би цілком мене сили опустили, покину — сказала собі.

Єї своякя бачили, що она ставала чим раз блїдшою і заключали з того, що їй шкодила праця в шпитали. Пані Гардман робила їй докори і представляла непотрібність тої роботи.

— Такої дурної дівчини, що покидає дім, в котрім уважають єї панною, аби томити ся і гарувати в шпитали і принести ще коли до дому віспу або тиф, я дійстно, як жию, не бачила.

— Коли того боїте ся, тїтко, то я випроваджу ся.

— Хто тобі сказав, що я бою ся? — крикнула тїтка. — Але то таки правда, що ти могла би щось лїпшого робити, як нюхати лїки і дихати шпитальним воздухом. Коли вже мусиш щось робити, аби заробити на хліб, то роби так як Джесся, будь кравчинею. Ти чей на тім знаєш ся, бо жила тілько літ між богатими людьми. З єї машиною могли би ви собі робити добрі інтереси.

Лїся не силувала ся поясняти тїтці, що розходить ся о людяну діяльність, а не лиш о сам заробок. Коли-б була то зробила, то практична тїтка була би єї висьміяла.

— Я маю охоту до того — відповіла — а на шитю одежи не знаю ся.

— Ага, а ту сукню, що маєш єї на собі, ти сама не робила?

— Так, але я не могла би так як Джесся сидїти цілий день при роботї. Менї здаєть ся, що я одуріла би, як би так вічно робила.

— Так тобі здаєть ся, бо ти не привикла до того.

Лїся видержала майже аж до кінця пробного часу. Она показала ся такою справною, так інтеліґентною, що панї, котра завідувала домом товариства, до котрого хотїла вступити, приймала дуже радо єї услуги. За кілька днів мала скінчити свою пробу в шпитали і замешкати стало в домі товариства. То був хороший, старо франконьский будинок при одній нудній, старій улици тої дільниці Блекфорду, де перед столїтем мали свої доми банкири, посли до парляменту і начальники властий. Перехід з душної улиці Мільтона до обширних, видних комнат того дому тїшив Лїсю вже наперед. Она дожидала тої хвилї, хоч полюбила вже доси свояків за їх щирість і доброту, помимо їх великої недостачі образованя.

(Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

Виданя

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (третє цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

*Молитвеник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка історія педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки руской мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олімпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзінський**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси гімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 c. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпровоі Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки з історії Руси-України** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальской 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпровоі Чайки**. Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Надопади. (Телефона число 527).